

Sygn. akt III AUa 2326/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Daria Stanek (spr.)
Sędziowie:	SSA Aleksandra Urban SSA Lucyna Ramlo
Protokolant:	stażysta Agnieszka Makowska

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2014 r. w Gdańsku

sprawy J. K.

z udziałem zainteresowanego A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o ubezpieczenie społeczne i składki

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 września 2013 r., sygn. akt V U 597/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 2326/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczona J. K. wspólnik Agencji Usługowo-Handlowej (...) prowadzonej w formie spółki cywilnej odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 13 lutego 2013 r., który stwierdził, że A. K., jako wspólnik spółki cywilnej u płatnika Agencja Usługowo - Handlowa (...) s.c. w okresie od marca 2011 r. do grudnia 2012 r. podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Organ ustalił również podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że w spornym okresie prowadziła indywidualnie działalność gospodarczą, a A. K. z uwagi na stan zdrowia przebywał na zwolnieniu lekarskim.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd I instancji wezwał do udziału w sprawie A. K., który poparł odwołanie.

Sąd Okręgowy w Słupsku - V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 3 września 2013 r. w sprawie V U 597/13 zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. i ustalił, że A. K. nie ma obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz wypadkowe w okresie od 1 marca 2011 r. do 31 grudnia 2012 r.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji:

Spółka cywilna Agencja Usługowo - Handlowa (...) działalność gospodarczą rozpoczęła w dniu 1 września 1992 r. Przedmiotem działalności spółki jest pośrednictwo w obrocie nieruchomościami, usługi budowlane i elektryczne. Wspólnikami spółki od 2001 r. są małżonkowie J. K. i A. K.. A. K. wstąpił do spółki w miejsce poprzedniego wspólnika J. W.. Z datą wstąpienia A. K. do spółki cywilnej poszerzono jej przedmiot działalności, albowiem dotychczas przedmiotem działania było tylko pośrednictwo w obrocie nieruchomościami. A. K. przed wstąpieniem do spółki cywilnej prowadził samodzielnie własną działalność gospodarczą świadcząc usługi budowlane, elektryczne. A. K. od 6 sierpnia 2009 r. był niezdolny do prowadzenia działalności gospodarczej z powodu choroby. Pobierał zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne, zaś w okresie od dnia 1 marca 2011 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r. miał przyznane prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Spółka cywilna w okresie od 1 marca 2011 r. do 31 grudnia 2012 r. zatrudniała pracowników, zarówno w oparciu o umowy o pracę, jak również umowy zlecenia, ale jedynie do czynności dotyczących pośrednictwa w obrocie nieruchomościami. Spółka osiągała w spornym okresie dochód jedynie z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej z zakresu pośrednictwa w obrocie nieruchomościami.

Ubezpieczony A. K. w spornym okresie od marca 2011 r. grudnia 2012 r. i nadal nie wykonywał i nie wykonuje działalności gospodarczej. Stara się o przyznanie prawa do renty na dalszy okres, tj. od dnia 1 maja 2013 r. W związku z odmową prawa do renty na dalszy okres przez organ rentowy został ponownie zgłoszony do ubezpieczeń społecznych jako osoba prowadząca działalność gospodarczą od 1 maja 2013 r. i od tej daty są odprowadzane za niego składki na ubezpieczenia społeczne.

Sąd Okręgowy w rozważaniach prawnych odwołał się do treści art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.; dalej ustawa systemowa) oraz art. 2 i art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz. U. 2013 r. poz. 672) wskazując, że judykatura podkreśla znaczenie faktycznego i osobistego wykonywania działalności przez wspólnika na rzecz spółki. Należy bowiem powtórzyć za Sądem Najwyższym (wyrok z dnia 26 marca 2008 r., I UK 251/07, OSNP 2009 nr 13-14, poz. 179), że ubezpieczenie społeczne wspólnika spółki cywilnej zależy od osobistego prowadzenia w tej spółce pozarolniczej działalności gospodarczej. W treści uzasadnienia Sąd Najwyższy wskazał także, że spółka cywilna jest tylko wewnętrznym stosunkiem zobowiązaniowym wspólników. Działalność gospodarczą mogą prowadzić tylko jej wspólnicy i z tego tytułu podlegają ubezpieczeniu. Wspólnik spółki cywilnej staje się przedsiębiorcą, gdy podejmuje i wykonuje działalność gospodarczą, a nie dlatego, że przystępuje do spółki cywilnej. Ubezpieczeniem społecznym wspólnik podlega nie z racji uczestnictwa w spółce, lecz samodzielnie skutkiem prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na podstawie przepisów o działalności gospodarczej. Tak więc wspólnik spółki cywilnej, który nie wykonuje działalności gospodarczej nie jest przedsiębiorcą i nie ma podstawy do ubezpieczenia społecznego z braku takiej działalności.

Granice czasowe podlegania ubezpieczeniom społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą określa - art. 13 pkt 4 ustawy systemowej, co nie oznacza, że dla jej stwierdzenia (przyjęcia) decydujące znaczenie ma sam wpis w ewidencji podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Wpis uzasadnia domniemanie prawne oraz faktyczne

prowadzenia działalności gospodarczej (art. 234 k.p.c., art. 231 k.p.c.), w której może jednak zachodzić rzeczywista przerwa

w jej prowadzeniu związana z okresowym zaprzestaniem prowadzenia działalności. Ubezpieczenie społeczne osób prowadzących działalność gospodarczą jest pochodną tej działalności i w tym znaczeniu zachodzi z mocy ustawy. Zaprzestanie działalności gospodarczej może być okresowo spowodowane przerwą w jej wykonywaniu. Orzecznictwo akceptuje, że ubezpieczenie społeczne nie zachodzi w okresach nieprowadzenia działalności (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 grudnia

1997 r., II UKN 392/97, OSNAPiUS 1998 nr 19, poz. 584; z 14 kwietnia 1999 r., II UKN 570/1998, OSNAPiUS?000 nr 13, poz. 518; z 12 stycznia 2000 r., II UKN 302/99, OSNAPiUS 2001 nr 9, poz. 326; z 31 marca 2000 r., II UKN 457/99, OSNAPiUS 2001 nr 18, poz. 564; z 3 kwietnia 2003 r.,

II UK 221/02, OSNP 2004 nr 9, poz. 161; z 12 maja 2005 r., I UK 275/04, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 59).

Ocena, czy działalność gospodarcza jest wykonywana, należy zatem przede wszystkim

do sfery ustaleń faktycznych, a dopiero w następnej kolejności - do ich kwalifikacji prawnej. Również wpis do ewidencji działalności gospodarczej ma przede wszystkim znaczenie w sferze ustaleń faktycznych, gdyż ma on charakter deklaratoryjny. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 1 ustawy

o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca, będący osobą fizyczną może podjąć działalność po uzyskaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Tym samym, istnienie wpisu w ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza o faktycznym prowadzeniu takiej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego w rozumieniu art. 234 k.p.c., według którego osoba wpisana w ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. Domniemanie takie może być obalone, ale wymaga to przeprowadzenia przeciwdowodu. Podsumowując przedstawione wyżej poglądy judykatury należy przyjąć więc, że „wykonywanie” działalności gospodarczej,

a w konsekwencji określenie granic czasowych przymusu ubezpieczenia jest obecnie pojmowane formalnie, co oznacza, że istnienie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza wprawdzie o faktycznym prowadzeniu tej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą.

W świetle całokształtu materiału dowodowego za potwierdzające nieprowadzenie działalności gospodarczej i za wiarygodne Sąd Okręgowy uznał złożone w toku postępowania zeznania świadka E. W. oraz zeznania odwołujących J. i A. małżonków K.. Świadek zeznała, iż w spornym okresie czasu będąc zatrudnioną w spółce na stanowisku asystenta dyrektora nie spotykała A. K. w siedzibie spółki przy pracy oraz nie wykonywała żadnych czynności związanych z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Świadek potwierdziła,

że sedno działalności gospodarczej prowadzonej przez spółkę dotyczyło pośrednictwa nieruchomości. Również zeznania stron potwierdzają, że stan zdrowia A. K. uniemożliwił mu prowadzenie działalności gospodarczej. Zeznania te, tworzą jasny i spójny obraz tego, od kiedy ubezpieczony zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej. Dowody niniejszego postępowania przeczą bowiem domniemaniu opartemu jedynie na braku wyrejestrowania, bądź zawieszenia działalności. Sąd nie ma zatem żadnych wątpliwości co do tego, że w okresie od 1 marca 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. A. K. nie prowadził działalności gospodarczej, ani nie pozostawał w gotowości do jej wykonywania z powodu długotrwałej choroby, a tym samym nie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku. Sąd nie orzekł o kosztach procesu, albowiem profesjonalny pełnomocnik małżonków K. (radca prawny) nie występował z wnioskiem o ich zasądzenie.

Apelację od wyroku wywiódł organ rentowy zaskarżając go w całości i zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego - art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4, art. 18 ust. 8, 9, 10 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.), art. 14 a ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 ze zm.), art. 7ba ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178 ze

zm.) przez uznanie, iż A. K. - wspólnik spółki cywilnej Agencja Usługowo-Handlowa (...) s.c. z siedzibą w S. nie ma obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz wypadkowe w okresie od 1 marca 2011 r. do 31 grudnia 2012 r.,

- naruszenie prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i uznanie, że zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadniał zmianę zaskarżonej decyzji.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od odwołującej się na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa prawnego za obie instancje według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji pozwany podniósł, że renta z tytułu niezdolności do pracy nie zwalnia z obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu działalności gospodarczej. Spółka cywilna cały czas prowadzi działalność gospodarczą i przy tej działalności zatrudnia pracowników. W obowiązującym stanie prawnym brak jest podstaw do zwolnienia z obowiązku opłacenia składek jednego ze wspólników spółki cywilnej posiadającego prawo do renty, podczas gdy działalność gospodarcza była w tym czasie prowadzona przez drugiego wspólnika i zatrudnionych pracowników. W przypadku wykonywania działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej jest skuteczne pod warunkiem jej zawieszenia przez wszystkich wspólników, o czym stanowi art.14a ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.). Skoro drugi wspólnik spółki cywilnej prowadził działalność gospodarczą, to A. K. nie mógł zawiesić działalności gospodarczej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni i zainteresowany wnieśli o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego okazała się bezzasadna i jako taka nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd Odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Kwestią sporną pozostawało, czy A. K. ma obowiązek opłacenia składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe oraz wypadkowe w okresie od 1 marca 2011 r. do 31 grudnia 2012 r. z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej będąc wspólnikiem spółki cywilnej Agencja Usługowo-Handlowa (...).

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.; dalej ustawa systemowa) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą. Obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 12 ust. 1). Na podstawie art. 13 pkt 4 ustawy systemowej obowiązek ubezpieczenia powstaje z dniem rozpoczęcia działalności rodzącej obowiązek ubezpieczenia do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności.

Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej (art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.; dalej ustawa o swobodzie działalności gospodarczej).

Z rozpoczęciem działalności gospodarczej ściśle łączy się również obowiązek wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Wpis ma jedynie charakter deklaratoryjny, a nie - konstytutywny i nie kreuje bytu prawnego przedsiębiorcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007 r., III UK 35/07, LEX nr 483284; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 grudnia 2007 r., VII SA/Wa 1578/07, LEX nr 496344). Jednakże określenie przez samego przedsiębiorcę daty rozpoczęcia działalności gospodarczej wpisywanej do ewidencji powoduje istnienie domniemania faktycznego, że z tą datą działalność gospodarcza została podjęta i jest prowadzona aż do czasu jej wykreślenia z ewidencji. Domniemanie faktyczne ma znaczenie dowodowe i może być obalone, co oznacza, iż czasookres prowadzenia działalności gospodarczej wynikającego z wpisu do ewidencji może być korygowany, lecz czynność ta musi być powiązana z wynikami postępowania dowodowego. W takiej sytuacji ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne.

W sprawie o podleganie obowiązkowi ubezpieczenia społecznego ciężar dowodu wykazania istnienia rzeczywistej przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej (art. 6 k.c.) spoczywa na ubezpieczonym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2008 r., I UK 293/07, M.P.Pr. 2008/9/495).

W niniejszej sprawie okolicznością znamioną pozostawało prowadzenie przez zainteresowanego pozarolniczej działalności gospodarczej będąc wspólnikiem spółki cywilnej Agencja Usługowo - Handlowa (...).

Wskazać należy, że spółka cywilna jest skodyfikowaną umową, stosunkiem zobowiązaniowym uregulowanym w przepisach art. 860 i n. k.c., która nie posiada podmiotowości prawnej. Nie może być więc zaliczona do jednostek organizacyjnych, którym przepisy ustaw przyznają zdolność prawną. Istota spółki cywilnej wyczerpuje się więc w dwu - lub nawet wielostronnym stosunku zobowiązaniowym łączącym wspólników (A. Kidyba, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, LEX, 2009). Spółka cywilna jest umownym stosunkiem cywilnoprawnym, a ściślej zobowiązaniem (art. 353 § 1 k.c.), w którym wspólnicy zobowiązują się do świadczenia (art. 353 § 2 k.c.) polegającego na dążeniu do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego przez działanie w oznaczony sposób, w szczególności przez wniesienie wkładów (art. 860 § 1 k.c.). Wspólnikami spółki cywilnej mogą być podmioty prawa cywilnego, tj. osoby fizyczne i prawne z wyjątkiem tzw. ułomnych osób prawnych (K. Pietrzykowski, Kodeks cywilny. Komentarz, C.H. Beck 2009).

Zobowiązania związane z prowadzeniem działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej nie są zobowiązaniami spółki, lecz zobowiązaniami wspólników (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 1997 r., II UKN 54/97, OSNAPiUS 1998 nr 3, poz. 94).

Sam udział w spółce cywilnej niepołączony z jakimkolwiek prowadzeniem jej spraw, nie stanowi wystarczającej podstawy do zaistnienia przedmiotowego obowiązkowego ubezpieczenia. Taki „czysty” udział, niepołączony z zaangażowaniem się w działalność gospodarczą spółki nie byłby „prowadzeniem” działalności gospodarczej. Osoba prowadząca działalność pozarolniczą w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy systemowej jest zdefiniowana w przepisach poświęconych działalności gospodarczej - art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej stanowi, że działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Wykonywanie tej działalności w sposób zorganizowany i ciągły jest nieodzownym atrybutem działalności gospodarczej. Taki atrybut - taką właściwość definiującą powinna posiadać „osoba prowadząca działalność gospodarczą”, stąd też - stosownie do art. 2 ust. 3 powyższej ustawy za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej „w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej, zdefiniowanej w art. 2 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Nie jest się przedsiębiorcą dlatego, że zawarta została umowa spółki cywilnej. Zawiązanie takiej spółki jest istotne, jeżeli pozostaje - jak to *expressis verbis* stanowi art. 2 ust. 3 - w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. W sprawie chodzi o zakres ubezpieczenia obowiązkowego, a tym samym - niezależnego od woli zainteresowanych osób - takiego przymusu prawnego nie należy rozszerzać poza

niezbędny, ściśle w ustawie sprecyzowany zakres. Ubezpieczenie społeczne wspólnika nie zależy od jego uprawnień w stosunku do wspólników, lecz od tego czy prowadzi on w spółce działalność gospodarczą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 r., III UK 112/07, LEX nr 491466).

W systemie ubezpieczeń społecznych wspólnik spółki cywilnej traktowany jest tak jak osoba prowadząca działalność gospodarczą i jego ubezpieczenie zależy stąd od osobistego prowadzenia takiej działalności. Czym innym jest natomiast cel działalności gospodarczej spółki (art. 860 § 1 k.c.). Realizacja tego celu, mimo okresowego nieprowadzenia działalności gospodarczej przez jednego wspólnika, nie oznacza, że ten wspólnik, który ani nie występuje ze spółki ani nie dokonuje wyrejestrowania z ewidencji swojej działalności ma inną podstawę ubezpieczenia społecznego niż określona w art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej oraz w związku z art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Osiąganie lub realizacja wspólnego celu gospodarczego spółki nie stanowią warunku ubezpieczenia społecznego wspólnika, gdyż jest to cel wynikający z wewnętrznego zobowiązania wspólników. Ubezpieczenie społeczne stanowi pochodną prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu wskazanych ustaw, natomiast ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych nie wkracza w zakres prawa zobowiązań dotyczącego spółki cywilnej, wyznaczonego kodeksem cywilnym i umową spółki. Ubezpieczenie społeczne wspólnika spółki cywilnej zależy więc od osobistego prowadzenia w tej spółce działalności gospodarczej. Zatem uznać należy, że wspólnik spółki cywilnej prowadzący działalność gospodarczą ma indywidualny tytuł do ubezpieczenia społecznego. Udokumentowana i usprawiedliwiona przerwa w prowadzeniu działalności gospodarczej uzasadnia zwolnienie przedsiębiorcy z obowiązku opłacania składek za okresy tych przerw oraz z podlegania ubezpieczeniu społecznemu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2009 r., II UK 146/08, OSNP 2010/13-14/174).

Odnosząc się do apelacji organu rentowego wskazać należy, że błędnie wywodził on, że z samego faktu bycia wspólnikiem spółki cywilnej zainteresowany podlegał w spornym okresie ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Istotne jest bowiem, czy de facto prowadził on w spornym okresie działalność gospodarczą, a nie czy w tym czasie funkcjonowała spółka cywilna. W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioskodawczyni i zainteresowanemu udało się obalić domniemanie prawne wynikające z wpisu do ewidencji działalności gospodarczej (k. 23 a.s.), ponieważ z zeznań świadka E. W. oraz zeznań odwołujących J. i A. małżonków K. wynika, że A. K. z uwagi na zły stan zdrowia w spornym okresie nie przebywał w siedzibie spółki i nie zajmował się pracą rozumianą jako prowadzenie działalności gospodarczej.

W zaistniałej sytuacji nie było podstaw do zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej przez wszystkich wspólników cywilnej (art. 14 a ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej) skoro ubezpieczona, jako wspólnik spółki cywilnej nadal aktywnie prowadzi działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami.

Ponadto bez wpływu na niniejszą sprawą, która dotyczy okresu od 1 marca 2011 r. do 31 grudnia 2012 r. pozostaje okoliczność odprowadzania za zainteresowanego składek na ubezpieczenia społeczne w związku z odmową prawa do renty na dalszy okres.

W świetle powyższego uznać należało, że wyrok Sądu pierwszej instancji odpowiada prawu, albowiem bezzasadne okazały się zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego podnoszone przez pozwanego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.